

kol'ajnice, veľa chodníkov a ciest. V niekoľkých budovách sme sa boli pozrieť. Videli sme tam napodobeniny konštrukcie postelí, v strede miestnosti bola pec, ktorá slúžila na aspoň ako také zohriatie.

Boli sme aj v miestnosti, kde bolo spoločné WC pre niekoľko tisíc väzňov. Predovšetkým nás zarazil vysoký počet obetí. Pani sprievodkyňu sme zaviezli naspäť so Oswienčimu a my sme sa ďalej vybrali do mesta, ktoré je pre Poliakov tak veľmi významné. Mesto, kde sa narodil zosnulý pápež Ján Pavol II. Toto mesto sa nazýva „Wadowice“. Zastavili sme sa v kostole, pred ktorým je vystavená jeho socha.

Okolo 15.30 sme odchádzali z Poľska. Cesta bola pre každého z nás veľmi dlhá a nekonečná. Aspoň sa nám tak zdalo. Ale konečne o 19:30 hod. sme konečne zastavili pred Billou v Poprade a každý z nás sa pobral s chuťou do postele.

Všetkým sa nám výlet páčil, aj keď cesta bola pridlhá, únavná, ale hlavne zábavná. Každý z nás si niečo z Oswienčimu odniesol a mal svoje zážitky, pocity a dojmy z výletu. Nakoniec sa chceme poďakovať pánom profesorom za ich trpezlivosť a pánu šoférovi za jeho pevné nervy a láskavosť.

- Majka -

Čo nám prináša prax

„Len s láskou a ochotou, ktorá z nás vyžaruje, môžeme pomáhať iným ľuďom.“

A práve to nás motivovalo, aby sme sa stáli študentmi zdravotky. Prvé dva roky sme sa len teoreticky vzdelávali a na prax sme sa ešte len tešili. Až v treťom ročníku sme sa konečne dostali plný očakávaní do nemocnice. Prax bola pre nás niečím novým. Spočiatku sme to brali len ako súčasť štúdia, až neskôr sme pochopili, že zdieľať a prežívať chorobu s inými ľuďmi nie je až také jednoduché ako si mnohí z nás mysleli. Pri práci s ľuďmi sme sa naučili, že nestačia nám len vedomosti a usilovnosť, ale aj mnoho dobrých ľudských vlastností a charizmu. Patria k nim: láska, empatia, dobrosrdečnosť, dobrá nálada a iné ... Vcítiť sa do duševného stavu iného človeka a

podľa toho aj k nemu pristupovať je jednou z najťažších úloh v našom povolání, pretože potrebujeme schopnosti predvídania, skúmania a sledovania chorých, ktorí od nás deň čo deň očakávajú pomoc. Naozaj nie je ľahké ošetrovať chorého, ktorý sa práve necíti najlepšie a správa sa k nám agresívne. Lenže našou úlohou nie je vrátiť mu jeho útok protiútokom, ale naopak prísť k nemu usmiat sa naňho a pohľadiť ho, snažíme sa mu zlepšiť náladu a pochopiť prečo sa takto správa a koná. Na druhej strane sú aj pacienti, ktorí nie sú, aj napriek svojmu zdravotnému stavu zlé naladení, takže, ak vstúpíte na izbu a váš úsmev nám opätujú, srdce sa nám rozochveje a viete, že ste si

vybrali správne povolanie. My sme v nemocnici pre ľudí, snažíme sa im vyhovieť v každej chvíli. Okrem krásnych chvíľ plných smiechu, radosti a hrejivého pocitu, sme sa často krát stretli, aj s chladným prístupom k nám a bohužiaľ, aj k pacientom. Nepáči sa nám, že za celý deň strávený v nemocnici si niekedy vypočujeme narážky typu: „Na čo tu ste, keď nič nemôžete robiť“, musíme trpieť nepríjemné a posmešné pohľady, ktoré si často odnesú, aj naše pani profesorky. Na záver to zhrnieme vetami: „Prax sa nám páči a sme radi, že sme prišli, až na pre nás dôležitých maličkostí, ktoré nám vedia znepříjemniť prax.“

Janka & Jana & Alena